

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 339/06-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. apríla 2007 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta o sťažnosti B. A., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. K., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntv 19/2006 a jeho uznesením z 31. mája 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Právo B. A. zaručené v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntv 19/2006 a jeho uznesením z 31. mája 2006 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Ntv 19/2006 z 31. mája 2006 z r u š u j e .

3. B. A. p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 682 Sk (slovom osemtisícšesťstoosemdesiatdva slovenských korún), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej

republiky p o v i n n ý vyplatíť na účet advokáta JUDr. P. K., Advokátska kancelária, B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti B. A. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 3. novembra 2006 č. k. I. ÚS 339/06-27 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť B. A., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. K., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntv 19/2006 a jeho uznesením z 31. mája 2006.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že: „Sťažovateľ je na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 6. 6. 2003 pod sp. Zn. 3 Nt 93/02 vo väzbe, ktorá u sťažovateľa začala dňa 2. 6. 2003 o 06.00 hod. z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1, písm. b, písm. c, ods. 2 Tr. Poriadku účinného do 31. 12. 2005. K uvaleniu väzby predchádzalo začatie trestného stíhania a vznesenia obvinenia sťažovateľovi Krajským úradom vyšetrovania v B. zo dňa 3. 6. 2003 pod sp. zn. ČVS: KUJP-150/OVVK-2003 na základe ktorého je sťažovateľ obvinený z trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej a psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi podľa § 187 ods. 1, písm. b), písm. c), písm. d), ods. 3, písm. b), ods. 4, písm. a) Tr. zákona účinného do 31. 12. 2005 (...).

Prokurátor Krajskej prokuratúry v B. dňa 26. 11. 2004 pod sp. zn. 1 Kv 10/03 podal na sťažovateľa a spoluobvinených obžalobu.

Väzba sťažovateľa bola predĺžovaná päť krát (...)

Posledné platné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým bola väzba sťažovateľovi predĺžená do 2. 11. 2006 sťažovateľ prevzal dňa 19. 6. 2006. (...)

Nezákonnosť vydania rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 5. 2006 pod sp. Zn. 3 Ntv 19/2006 ktorým bola väzba sťažovateľa predĺžená do 2. 11. 2006 spočíva z postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky akým k predĺženiu väzby sťažovateľa došlo. Postupom, ktorý predchádzal k vydaniu napádaného rozhodnutia došlo k odňatiu práva sťažovateľa (obžalovaného) a jeho právnomu zástupcovi JUDr. P. K. vyjadriť sa k návrhu predsedníčky konajúceho senátu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. 4. 2006, ktorým predložila Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky návrh na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa.

Trestné konanie musí byť kontradiktórne a musí zaručiť rovnosť zbraní účastníkov tohto konania. Základným právom zaručeným Ústavou Slovenskej republiky je právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a k úkonom vykonaných v trestnom konaní. V tejto súvislosti mám zato, že dôkaz je treba ponímať v širších súvislostiach ako iba dôkazy, ktoré sú políciou produkované v trestnom konaní v zmysle Trestného poriadku. Za dôkaz, respektívne úkon v trestnom konaní je potrebné považovať aj samotný návrh Predsedníčky rozhodujúceho senátu Krajského súdu v Bratislave, ktorým žiada Najvyšší súd Slovenskej republiky o predĺženie väzby sťažovateľa, pričom právom sťažovateľa a jeho obhajcu je, aby sa k návrhu a k tvrdeniam na základe ktorých má byť väzba predĺžená mohli procesné strany vyjadriť a až po ich vyjadrení pri zachovaní kontradiktórnosti konania je možné o návrhu na predĺženie väzby rozhodovať. Každý iný postup je potrebné považovať za porušenie ústavného práva v zmysle Ústavy Slovenskej republiky zakotvené v (...) čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

(...) Počas celej doposiaľ vykonávanej väzbe sa sťažovateľ a jeho obhajca nemal možnosť vyjadriť k dôvodom a okolnostiam predĺženia väzby, nakoľko ani jeden návrh sťažovateľovi doručený nebol. (...)

Účelom čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody spočívajúce v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Jednou zo záruk takejto kontroly je aj právo osoby predložiť súdu, ktorý rozhoduje o zásahu

alebo ďalšieho trvania už vykonaného zásahu do osobnej slobody argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe. Pokiaľ takýto postup nie je zachovaný, dochádza k porušeniu čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd lebo takýmto postupom je odňaté právo na vyjadrovanie sa k prejednávanej veci, čím je následne porušená zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní. Možnosť zachovania práva na vyjadrenie a to nie len osobne ale minimálne písomne je jednou zo základných procesných záruk spravodlivého procesu.

(...) všetci účastníci v konaní, v ktorom sa rozhodovalo o predĺžení väzby sťažovateľa majú mať rovnaké práva čo vyplýva zo zásady rovnosti zbraní. Skutočnosť, že predsedníčka konajúceho Krajského súdu v Bratislave podáva Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky návrh na predĺženie väzby sťažovateľa bez toho, aby sa o tom sťažovateľ čo i len náznakom dozvedel, bez toho, aby mal možnosť sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu reagovať minimálne písomne na dôvody ďalšieho ponechania vo vyšetrovacej väzbe je porušením jeho práva na spravodlivý proces a porušením zásady kontradiktórnosti konania. Toto pochybenie sa nesnažil odstrániť ani Najvyšší súd Slovenskej republiky a to aj napriek tomu, že z predkladaného pripojeného spisového materiálu pre svoje rozhodnutie musel vedieť, že návrh podávaný predsedníčkou senátu Krajského súdu v Bratislave procesným stranám doručovaný nebol. (...)

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti po predložení dôkazov žiadame, aby Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom takto rozhodol

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením sp. Zn. 3 Ntv 19/2006 zo dňa 31. 5. 2006, ktorým rozhodol o predĺžení lehoty trvania väzby B. A. (...) bez toho, aby sa k dôvodom a okolnostiam ďalšieho trvania väzby mohol vyjadriť, porušil jeho právo podľa čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. Zn. 3 Nt 19/2006 zo dňa 31. 5. 2006 sa v časti týkajúceho sa B. A. zrušuje a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby sťažovateľa neodkladne prepustil z väzby na slobodu.

3. Právnomu zástupcovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 8.682.- Sk, ktoré je povinný zaplatiť Najvyšší súd Slovenskej republiky do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: najvyšší súd listom č. k. KP 8/07-5 z 8. februára 2007 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu najvyššieho súdu z 2. apríla 2007.

2.1 Predseda najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení uviedol:

„O predĺžení lehoty trvania väzby obžalovaného B. A. (ale aj M. F. a R. Š.) rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe návrhu predsedníčky senátu Krajského súdu v Bratislave opakovane.

Obžalovaný podal dňa 16. novembra 2006 ústavnú sťažnosť proti identickému uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2006, sp. zn. 3 Ntv 37/2006 (teda proti neskôr vyhlásenému uzneseniu o predĺžení lehoty trvania väzby, ako teraz napádanému). Konanie sa vedie na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod č. III. ÚS 386/06-12. K tejto sťažnosti sa vyjadroval Najvyšší súd Slovenskej republiky listom z 1. februára 2007, sp. zn. KP 8/07-1.

So zreteľom na skutočnosť, že obsahom oboch sťažností je odňatie práva obžalovaného vyjadriť sa k návrhu predsedníčky senátu na predĺženie lehoty trvania väzby, odkazujeme na obsah nášho listu z 1. februára 2007.

Vzhľadom na skutočnosti, ktoré vyplývajú zo spisu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1 T 15/04, navrhujeme sťažnosť obžalovaného aj v predmetnej veci odmietnuť.

Zároveň oznamujeme, že súhlasíme s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“

Z vyjadrenia predsedu najvyššieho súdu č. k. KP 8/2007-1 k sťažnosti sťažovateľa vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 386/06 vyplýva: *„Návrh na predĺženie lehoty trvania väzby u obžalovaných A., F., Š. v zmysle § 71 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (arg. § 564 ods. 5 Tr. por. účinného od 1. januára 2006) podala predsedníčka senátu Krajského súdu v Bratislave dňa 20. októbra 2006, teda v lehote uvedenej v § 71 ods. 4 Tr. por. účinného do 1. januára 2006.*

Uvedený návrh bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručený faxom dňa 20. októbra 2006. Predsedníčka senátu krajského súdu tento návrh doručila obžalovaným,

ktorí ho prevzali vo výkone väzby. Vzhľadom na to, že základný spis sa nachádza na Krajskom súde v Bratislave, nemôžeme uviesť dátum, kedy obžalovaní návrh prevzali. Z doručeník založených v spise je možné tento dátum zistiť.

Z obsahu zberného spisu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Ntv 37/2006 vyplýva, že obžalovaní sa k návrhu predsedníčky senátu na predĺženie lehoty trvania väzby nevyjadrili.

O návrhu na predĺženie trvania väzby rozhodol preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25. októbra 2006, uznesením sp. zn. 3 Ntv 37/2006, spôsobom uvedeným v tomto uznesení.

Z uvedených dôvodov navrhujem sťažnosť obžalovaných odmietnuť. (...)“

2.2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu okresného súdu uviedol:

„Listom zo dňa 19. 2. 2007 pod sp. Zn. I. ÚS 339/06 sme boli vyzvaní, aby sme zaujali stanovisko k vyjadreniu Predsedu NS SR zo dňa 8. 2. 2007 k podanej ústavnej sťažnosti obž. B. A..

V zaslanom liste sa predseda NS SR odvoláva na obsah svojho listu zo dňa 1. 2. 2007, ktorý bol zaslaný Ústavnému súdu Slovenskej republiky ku konaniu sp. zn. III. ÚS 386/06. V spojení s obidvomi na seba nadväzujúcimi vyjadreniami považujem tieto za zavádzajúce. Mám zato, že úlohou súdu bolo preukázať, že k porušeniu napádaného práva u obžalovaného nedošlo. Zo zaslaného vyjadrenia toto nie je zrejmé a preto nie je dôvod, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vyhovel návrhu predsedu najvyššieho súdu a sťažnosť obžalovaného odmietol.

Poukazujem na odôvodnenie podanej ústavnej sťažnosti ako aj na všetky dôkazy predložené navrhovateľom, ktorými preukazujeme porušenie práva obž. B. A.. Vzhľadom na preukázanie porušenia práv obžalovaného sa bližšie k zaslanému vyjadreniu Predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrovať nebudeme.

Vzhľadom na vyššie uvedené žiadam, aby Ústavný súd Slovenskej republiky po preskúmaní podanej sťažnosti rozhodol v zmysle podaného návrhu ústavnej sťažnosti.“

Sťažovateľ taktiež súhlasil s upustením od ústneho prerokovania veci v konaní pred ústavným súdom, ako to vyplýva z textu sťažnosti z 22. júna 2006.

3. Podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže tak sťažovateľ, ako aj najvyšší súd vyslovili súhlas s tým, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení účastníkov konania.

4. V tejto veci pôvodne prijímal sťažnosť I. senát ústavného súdu, pretože v súlade s rozvrhom práce na rok 2006 a 2007 bol sudca spravodajca Juraj Horváth členom I. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu 28. februára 2007 Rozvrhom práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2007 sp. zn. Spr 140/07 rozhodlo, že s účinnosťou od 28. februára 2007 sa sudca spravodajca Juraj Horváth stal členom II. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu zároveň rozhodlo, že veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Juraj Horváth, sa prerokujú v II. senáte ústavného súdu. Z tohto dôvodu sa táto vec prerokovala a rozhodla vo veci samej v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntv 19/2006 a jeho uznesením z 31. mája 2006 došlo k porušeniu práva sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru tým, že sťažovateľovi nebol doručený návrh predsedníčky senátu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 T 15/04 z 21. apríla 2006 na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa.

Súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o zákonnosti väzby musí poskytovať určité garancie procesnej povahy, ktoré sú vyjadrené v čl. 6 ods. 1 dohovoru. So zreteľom na to, že čl. 6 ods. 1 dohovoru sa nevzťahuje na konanie a rozhodovanie o väzbe, procesné záruky uvedené v tomto článku nemožno bez ďalšieho uplatniť pri tomto rozhodovaní. Z doterajšej judikatúry však vyplýva, že určité základné procesné záruky sú obsahom aj v čl. 5 ods. 4 dohovoru, aj keď nemusia byť rovnaké ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 dohovoru pri rozhodovaní vo veci samej (I. ÚS 100/04, I. ÚS 220/04, IV. ÚS 235/04). V každom prípade musí mať osoba vo väzbe možnosť predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe, pričom judikatúra sa prikláňa k tomu, že obvinený musí byť súdom vypočutý. Vždy musí byť zaručená kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní. Zabezpečenie reálnej kontradiktórnosti konania znamená napríklad právo na prístup k spisom, bez ktorého obvinený nemôže dostatočne prezentovať svoje argumenty (de Wilde c. Belgicko, s. 41, § 76, Trzaska c. Poľsko z 11. júla 2000, Lanz c. Rakúsko z 30. apríla 2002, Wloch c. Poľsko z 19. októbra 2000).

Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení (rovnako tak návrhov) ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie návrhu krajského súdu na predĺženie väzby obžalovanému vytvára stav nerovnosti strán

v konaní pred súdom, čo je v rozpore s kontradiktórnosťou konania a so zásadou rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý proces (napr. I. ÚS 100/04, I. ÚS 2/05).

Zo spisu krajského súdu sp. zn. 1 T 15/04 vyplýva, že predsedníčka senátu podala 21. apríla 2006 návrh na predĺženie lehoty trvania väzby u sťažovateľa a obžalovaných M. F. a R. Š.. Návrh bol najvyššiemu súdu doručený 27. apríla 2006. Najvyšší súd o ňom rozhodol na neverejnom zasadnutí 31. mája 2006 uznesením sp. zn. 3 Ntv 19/2006, ktorým bola sťažovateľovi, ako aj ďalším obžalovaným lehota trvania väzby predĺžená do 2. novembra 2006. Rozhodnutie najvyššieho súdu bolo krajskému súdu doručené 19. júna 2006 a následne 26. júna 2006 sťažovateľovi. V spise krajského súdu sp. zn. 1 T 15/04 nie je doklad o tom, že by bol sťažovateľovi doručený návrh predsedníčky senátu krajského súdu na predĺženie lehoty trvania väzby z 21. apríla 2006, prípadne jeho obhajcovi na vyjadrenie. V samotnom rozhodnutí sp. zn. 3 Ntv 19/2006 najvyšší súd v odôvodnení iba konštatuje splnenie zákonných podmienok § 71 ods. 2 až 4 Trestného poriadku.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak pred rozhodnutím súdu o návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa nemajú k dispozícii tento návrh sťažovateľ a ani jeho obhajca a nemajú teda ani možnosť sa k nemu vyjadriť, ide o zjavné porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (III. ÚS 108/06).

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného preto dospel k záveru, že nedoručením návrhu predsedníčky senátu krajského súdu na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľovi a následným rozhodnutím najvyššieho súdu bez toho, aby sťažovateľovi bolo umožnené vyjadriť sa k takému návrhu, došlo k porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru, tak ako je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

2. Sťažovateľ požadoval, aby ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Ntv 19/2006 z 31. mája 2006 a aby prikázal sťažovateľa neodkladne prepustiť z väzby na slobodu.

Pretože napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 31. mája 2006 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru, ústavný súd toto uznesenie zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde), tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

Požiadavke, aby ústavný súd prikázal neodkladné prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu nebolo možné vyhovieť, vzhľadom na to, že k jeho prepusteniu už došlo 2. marca 2007 uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ntv 3/07 z 28. februára 2007.

3. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu z 22. júna 2006 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu najvyššieho súdu z 2. apríla 2007). Za dva úkony uskutočnené v roku 2006 patrí odmena v sume dvakrát po 2 730 Sk a režijný paušál dvakrát po 164 Sk a za jeden úkon uskutočnený v roku 2007 patrí odmena v sume 2 970 Sk a režijný paušál 178 Sk (§ 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Trovy právneho zastúpenia spolu predstavujú sumu 8 936 Sk.

Pretože právny zástupca uplatnil úhradu trov len v sume 8 682 Sk, ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov v sume uplatneného nároku tak, ako je to uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2007